

MINKIEWICZ ANDRZEJ MARIA

(29.10.1943 -02.03.2014)

Podróż życia rozpoczął w Szpitalu Miejskim w Wilnie, co potwierdza metryka wydana przez władze miasta stwierdzająca, że Andrzej Maria Minkiewicz syn Witolda Minkiewicza i Stanisławy z domu Juchniewicz został wpisany do rejestru nowych obywateli miasta. Skończyła się wojenna zamieć, a Andrzej wraz z bliskimi przybył w maju 1946 roku do Elbląga, miasta do którego skierowanie do pracy otrzymał ojciec.

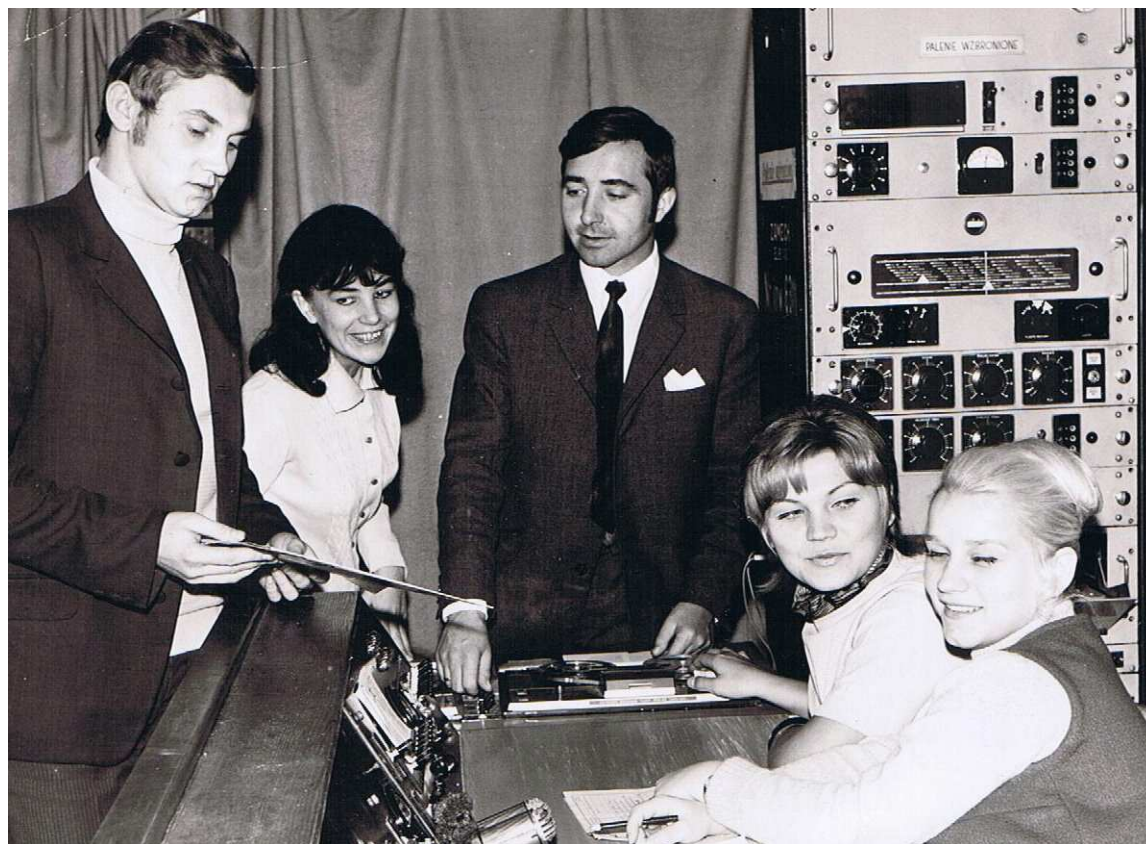
Rodzice wspierani szczególnie przez dziadka, prawnika Józefa Juchniewicza starali się, by młodzieniec rozwijał się wszechstronnie. Kiedy 26 września 1949 roku zawitał do Elbląga zawodowy teatr, Andrzej był z rodzicami w sali Szkoły Podstawowej nr 3 gdzie sztukę „Pan Jowialski” z Ludwikiem Solskim w roli głównej wystawiał Teatr im. Stefana Jaracza.

Humanistyczne zainteresowania rozwijały się w SP nr 2. Tam pod batutą nauczycielki Ireny Blinowskiej Andrzej nabył umiejętność gry na gitarze. Uczestniczył również z powodzeniem w konkursach recytatorskich awansując na szczebel wojewódzki.

W Technikum Budowy Maszyn, w 1959 roku założył zespół muzyczny „Biało – Czarni” grając na karnawałowych wieczorkach tanecznych nie tylko w swojej szkole, ale także Technikum Ekonomicznym, Liceum Wychowawczyń Przedszkoli, I i II Liceach Ogólnokształcących.

Po maturze zdał celująco egzaminy na Politechnikę Gdańską, ale z powodu poważnej choroby ojca zdecydował o pracy w Zamechu i studia wieczorowe na Politechnice Warszawskiej. Po rocznym stażu wnikliwie opisał jego przebieg, uwypuklając dostrzeżone negatywy. Nie spodziewał się, że to sprawozdanie rozpocznie jego dziennikarską przygodę i współpracę z mediami. Obszerne fragmenty stażowego sprawozdania Andrzeja w październiku 1963 r. opublikował „Głos Wybrzeża”, a redakcja zaproponowała mu współpracę.

Swoimi publikacjami zasila również tworzoną od podstaw gazetę zakładową „Głos Zamechu”.

Współtworzy i współredaguje audycje Radiowej Agencji Młodych w zakładowej rozgłośni. Na zdjęciu prowadzony przez niego zespół RAM, od lewej Andrzej Fiłonowicz, Lucyna Głowacka, Andrzej Minkiewicz, Lidia Kotarska i Alicja Prelewska.

W Zakładowym Domu Kultury Zamechu zakłada i prowadzi od podstaw teatr publicystyki ADHEZ. Grupa takich jak on fanatyków poszukiwania nie konwencjonalnych zainteresowań samodzielnie przygotowuje trzy spektakle. Wraz z zespołem pisze teksty, opracowuje scenografię, a następnie prezentuje zamechowcom w sali nie istniejącego już kina przy ul. Fabrycznej. Jeden ze spektakli zbudowany na prasowych relacjach o zamachu na prezydenta Johna Kennedygo zdobył nagrodę na przeglądzie w Gdańsku.

W 1967 roku wiąże się dziennikarsko na wiele lat z redakcją „Dziennika Bałtyckiego” i jej elbląskim oddziałem dowodzonym przez Iżę Mitkowską. Jest już wówczas korespondentem ogólnopolskiej prasy sportowej warszawskiego „Przeglądu Sportowego”, katowickiego „Sportu” i krakowskiego „Tempa”. Intensywnie współpracuje z redakcjami „Głos Zamechu”, „Głos Pracy”, „Ilustrowany Kurier Polski”, specjalistycznymi pismami technicznymi. Rok później wygrywa konkurs na najlepszą relację z pochodzącego 1 Maja na żywo w Radio Gdańsk. Otrzymuje ofertę stałej pracy w radiu od redaktora Jerzego Prucińskiego, ale rezygnuje, zostaje jednak elbląskim współpracownikiem Radia Gdańsk.

Przy tych wszystkich akcjach i działaniach w jakich uczestniczy nie zaniedbuje pracy zawodowej. Absolwent Wydziału Technologicznego Politechniki Warszawskiej, zostaje

skierowany przez dyrekcję Zamechu na studia podyplomowe w zakresie metaloznawstwa na Politechnikę Szczecińską i zawodowo pracuje w Biurze Głównego Metaloznawcy Zamechu. W zakładzie otrzymuje awans na szefa Branżowego Ośrodka Informacji Naukowo – Technicznej. Wydaje oryginalne wydawnictwa dla specjalistów Zamechu w biurach technologicznym i konstrukcyjnym. Nawiązuje współpracę z Oddziałem Francuskiej Informacji Technicznej w Gdańsku. Centralny Ośrodek Informacji Technicznej w Warszawie kieruje Andrzej na studia podyplomowe w zakresie informacji naukowej – technicznej na Uniwersytecie Łomonosowa w Moskwie.

Po powrocie w Elblągu czekają zmiany, zostaje redaktorem naczelnym „Głosu Zamechu”, gazety zakładowej, którą przekształca z dwutygodnika na dekadówkę, a następnie na tygodnik. Od roku 1981 jest członkiem Stowarzyszenia Dziennikarzy Polskich.

Sportowe wydarzenia w mieście stają się głównym tematem jego publikacji i działalności. Wraz z olimpijką Heleną Pilejczyk i Januszem Pajakiem ze Szkolnego Związku Sportowego zakłada Komitet Olimpijski Powiśla, Warmii i Żuław.

Efekt tej działalności to popularyzacja olimpizmu wśród młodzieży przez organizowane spotkania z polskimi gwiazdami sportu w Kwidzynie, Sztumie, Prabutach (na zdjęciu 1995), Nowym Dworze Gdańskim, Fromborku, Pasłęku, Ornecie i Elblągu, wszystko połączone z regionalnymi zawodami sportowymi.

To po jego prowokacyjnej publikacji w tygodniku „Wiadomościach Elbląskich” z dnia 1 kwietnia 1983 roku ruszyła z marazmu idea odbudowy elbląskiej starówki, władze Elbląga spotkały się z mieszkańcami deklarującymi chęć odbudowy staromiejskich kamienic zgodnie ze wskazówkami konserwatora zabytków. Utworzono Spółki Budowlane i sektorami systematycznie zabudowywano zrujnowane Stare Miasto.

Andrzej solidnie angażuje się w życie sportowe Elbląga, jest wśród współzałożycieli klubów EB Start, KSW Tygrys. Kończy kurs sprawozdawców i komentatorów sportowych Centrum

Kultury Fizycznej i Sportu w Spale i Warszawie. Uzyskuje uprawnienia do spikerki na masowych imprezach sportowych, a także piłki nożnej, ręcznej i boksu.

Pracuje społecznie w Okręgowym Związku Piłki Nożnej w Elblągu, organizuje w „Dzienniku Bałtyckim” doroczne plebiscyty na 10 najlepszych sportowców województwa elbląskiego. To zaangażowanie doceniają władze. Andrzeja czterokrotnie nagrodą „Dziennikarza sportowego roku” honoruje wojewoda elbląski, Polski Związek Piłki Nożnej przyznaje mu Złotą Odznakę PZPN, a Polski Komitet Olimpijski honoruje najpierw srebrnym, a później złotym medalami PKOl. W roku 1983 otrzymał państwowe odznaczenie Srebrny Krzyż Zasługi.

W latach 1999 - 2013 współpracuje z redakcją sportową Radia Olsztyn. Relacjonował na żywo mecze piłki nożnej i piłki ręcznej, przekazywał dźwiękowe wywiady, relacje z wydarzeń sportowych w mieście. Choroba przerwała tę współpracę.

Przez 8 lat tematyką sportową zasilał wydawany przez Krystynę i Bogdana Przybylskich tygodnik „Tydzień w Elblągu”, pracował w Telewizji Elbląskiej Juliusza Marka gdzie redagował cykliczny program „Spotkania ze sportem” i codzienne wiadomości sportowe.

W roku 2001 otrzymał podczas dorocznej gali nagrodę prezydenta Elbląga w dziale sport i turystyka – czyli elbląskiego Oscara.

Nie zaskoczyły go nowoczesne techniki w mediach, współpracuje z internetowymi mediami, jest samodzielnym redaktorem internetowej strony Miejskiego Ośrodka Sportu i Rekreacji i autorem wszystkich informacji o wydarzeniach, wynikach rywalizacji w masowej kulturze fizycznej i rekreacji jakie ukazują się w lokalnych mediach. Pełni także społecznie obowiązki rzecznika prasowego ESK Nestora, którego był założycielem.

W październiku 2013 roku minęło 50-lat jego drugiej, po inżynierskiej, ale stawianej na równi pasji jaką jest nadal dziennikarstwo.

Wspominając tę przypadłość stwierdza, że czuł się niekiedy z braku czasu na obowiązki rodzinne jak zakuty w dyby.

Ma w medialnym dorobku także osobiste satysfakcje, bo kształtował do zawodu dziennikarza wielu adeptów. Niektórzy z nich wytrwali do dziś.

Spisano w Elblągu w lutym 2014 r.